

Arrest

nr. 214 875 van 9 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. MENSAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 28 februari 2018 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie.

1.2. Op 27 augustus 2018 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.02.2018 werd ingediend door:

Naam: E. M.

Voorna(a)m(en): H.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 14.06.1967

Geboorteplaats: R. E. M.

Identificatienummer in het Rijksregister: ...

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: ...

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische echtgenoot, de genaamde B. A. (RR: ...), in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een brief voor van het OCMW Antwerpen dd. 15.05.2017 dat hij recht heeft op een leefloon als alleenstaande vanaf 01/05/2017 tot en met 31/10/2017 voor een bedrag van 867,4 euro per maand. Echter, gelet dat artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat er geen rekening kan gehouden worden met middelen verkregen uit het leefloon, kan voorgelegd document niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is bij deze overbodig bij gebrek aan inkomen dat in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het A.I. van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 40TER EN ARTIKEL 42 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden beoordeeld in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 40ter en 42 van de vreemdelingenwet, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd.

2. In casu diende de verzoekende partij op 28 februari 2018 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, in functie van haar Belgische echtgenoot (de heer B. A., geboren in 1954 te R. E. M. - Marokko, hebbende de Belgische nationaliteit).

Deze aanvraag werd door de gemachtigde geweigerd, omdat niet is voldaan aan de voorwaarden aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (een Belgisch onderdaan).

In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde verwezen naar artikel 40ter, § 4 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt: "§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...) De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leef loon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van oordeel is dat niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde voorzien in artikel 40ter vreemdelingenwet.

De verzoekende partij merkt op dat, indien de gemachtigde van oordeel zou zijn dat niet aan de vereisten van artikel 40ter van de vreemdelingenwet zou zijn voldaan, minstens een behoeftenanalyse of een onderzoek naar de concrete situatie van het gezin had moeten uitvoeren (conform artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet).

Dit artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

De verzoekende partij wijst erop dat uit voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde een behoeftenanalyse moet doorvoeren wanneer niet is voldaan aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat een behoeftenanalyse, ondanks de verplichting opgenomen artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet, niet wordt uitgevoerd. De gemachtigde wijst erop dat een dergelijke analyse overbodig zou zijn "bij gebrek aan inkomen dat in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen". De gemachtigde oordeelt namelijk dat het inkomen van de referentiepersoon niet in aanmerking kan worden genomen omdat het een leefloon uitmaakt.

Deze stelling kan niet worden gevolgd.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° Vreemdelingenwet stelt dat de referentiepersoon (een Belg) dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Bij het beoordelen van deze

bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Aldus is een leefloon uitgesloten bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen onder dit wetsartikel. Het leefloon is daarentegen niet uitgesloten bij de verplichte behoeftenanalyse onder artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wijst erop dat uit voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde een behoeftenanalyse moet doorvoeren wanneer niet is voldaan aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet is in casu niet voldaan omdat het inkomen van de referentiepersoon (een Belg) bestaat uit een leefloon. Bijgevolg dient de gemachtigde te bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Het maken van een behoefteanalyse wordt dus niet uitgesloten in de situatie dat de verzoekende partij een leefloon geniet. Integendeel, doordat de verzoekende partij een leefloon verkrijgt (en aldus niet voldaan kan zijn aan de voorwaarden van het toereikend

karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet), dringt zich quasi-automatisch een behoeftenanalyse op die verplichtend is gesteld onder artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet.

Artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet voorziet dan ook niet in een gelijkaardige bepaling als artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet waarbij het leefloon zou worden uitgesloten van de behoeftenanalyse.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

3. Ondergeschikt, in het enkele geval zou worden geoordeeld dat ook bij de behoeftenanalyse onder artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet geen rekening moet worden gehouden met bepaalde inkomsten zoals het leefloon, wijst de verzoekende partij erop dat de gemachtigde niet ontslagen is van de verplichting "op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden".

Dergelijk onderzoek, zoals geformuleerd in artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet, dringt zich ook op indien het leefloon zou zijn uitgesloten van het oordeel van de gemachtigde.

Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing echter niet bepaald welke bestaansmiddelen verzoekster en haar echtgenoot nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (ongeacht of het leefloon in aanmerking komt of niet).

Mocht de gemachtigde overigens van oordeel zijn dat hiertoe onvoldoende gegevens beschikbaar zijn, dan kan de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn doen overleggen door verzoekster en door elke Belgische overheid.

Ook hierom is de bestreden beslissing in strijd met artikel 42, § 1, tweede lid Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2. De bestreden beslissing is gesteund op het determinerende motief dat de bestaansmiddelen die in hoofde van de referentiepersoon werden voorgelegd bestaan uit een leefloon dat werd uitgekeerd door het OCMW. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt echter dat geen rekening wordt gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon. Verzoekster betwist deze vaststelling niet, maar voert aan dat bij de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, van de vreemdelingenwet alsnog moest rekening worden gehouden met het leefloon, wat in de bestreden beslissing werd nagelaten.

Artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het

beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Het leefloon werd uitdrukkelijk uitgesloten van de inkomsten waarmee wordt rekening gehouden in het kader van een aanvraag op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De behoefteanalyse die wordt opgelegd door artikel 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet strekt ertoe te bepalen welke bestaansmiddelen de betrokkenen nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Het alsnog in aanmerking nemen van het leefloon in het kader van deze behoefteanalyse zou niet alleen de inkomensvereiste, bepaald in artikel 40ter, §2, van de vreemdelingenwet, zinledig maken, het is daarnaast ook in strijd met de tekst zelf van artikel 42, §1, tweede lid, dat ertoe strekt vast te stellen of de specifieke behoeften van de betrokkenen toelaten de aanvraag toe te staan, zonder dat de verzoekster ten laste zal vallen van de openbare overheden. Vermits uit de aard zelf van het leefloon volgt dat de referentiepersoon reeds ten laste is van de openbare overheden, kan ook in het kader van de behoefteanalyse, voorzien bij artikel 42, §1, van de vreemdelingenwet, geen rekening worden gehouden met het leefloon.

Aangezien de referentiepersoon als bestaansmiddelen enkel een leefloon aantoonde, impliceert dit de afwezigheid van elk bestaansmiddel, zoals gedefinieerd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Bij gebreke aan bestaansmiddelen die in aanmerking kunnen worden genomen overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet, was de gemachtigde dan ook niet in de mogelijkheid om “te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.” (cf. RvS 11 juli 2013, nr. 223.807). Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij niet met alle elementen van de zaak heeft rekening gehouden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT